

Jó, rossz, semmi, egész

Volt egy biciklik, '56-ban hagyta a szenespincékben az unokabátyám.

Azzal kerekedett Pestig Boconádról, ahová ki voltak telepítve, részt vett az eseményekben, a határozás előtti utolsó pillanatban lelépett Németországba.

Szép, nagydarab, masszív, nehéz, nehézkes, öreg bicikli, kivittük a telekre, azzal jártam boltba.

Átkerekeztem a dűlőúton Budakalászsra, hoztam kristályvizes üvegben ivóvizet meg mindenfélét, amit kellett.

Zöld színű üvegek, csinos, krémszínű porcelán csattal.

Lekerekeztem a Dunához, a bányatavakhoz, délután mentem focizni.

Mindenki biciklizett, ezerkilencszázhatvanas évek.

Volt a telepen egy Moszkvics meg egy Pobjeda.

Szemben velünk lakott a Hosek úr, a hajdani Hangya-szövetkezet épületének pincéjében.

Hosek valaha hivatásos versenyző volt, kerékpáros, ő reparálta Szentistvántelep biciklijeit, az enyimet is.

Vagyis a miénk, családi bicaj, viszont én használtam legtöbbször, egész nyáron bringáztam.

Tele volt a műhelye különböző állapotban levő biciklivázakkal, egyiken kerék, másikon semmi, egy teljesen fölszerelt versenykerékpár, az összes stádium.

Minden fiú biciklivel jött ki a pályára, kivéve a Jankovits Bandit, ő futva érkezett a telep végétől, és mikor véget ért a foci, felénk intve hazafutott.

Sötét volt már, azért hagytuk abba, mert nem láttuk a labdát.

Egy-két vadonatúj gép is, a Deli Lacié, lámpa, kis bőr szerszámotáska, működő kézi-fékek, váltó, ezt bámultam sóvárogva, valahogy biztos voltam benne, hogy nekem nem lesz ilyenem, ilyen működő-kézi-fékes, amire rá lehet csatlakoztatni a pumpát.

1995. június elején egy évre Berlinbe költöztem.

A Halensee környékén laktunk, S-Bahnnal jártam haza, föl a lépcsőn, a vasúti hídon át, pár lépés a Storkwinkelig.

Egyik nap, ahogy a gyorsvasút lépcsőjén fölszaladva a hídra fordultam, észrevettem, hogy egy vadonatúj, szuperjó bicikli van a híd korlátjához lakatolva, egy U alakú fém-rögzítővel.

Lámpa, kis szerszámotáska, működő kézi-fékek, váltó, mindenféle.

Jobban mondva nem azt vettem észre, hogy ott egy bicikli, hanem hogy már legalább két napja van ott.

Másnap direkt arra mentem, tettem némi kitérőt, hogy megnézzem, mi a helyzet.

Semmi változás, mintha másképp állna, megdőlve, valaki megpróbálhatta leszedni onnan, vagy párat belerügött szórakozásból.

Következő nap is megnéztem, hát ezt, nincs mese, itthagyták.

Aztán egy hétre elutaztam Berlinből, kiment a fejemből, de hazafelé, a Kurfürstendammon eszembe villant, és direkt egy megállóval előbb szálltam le a 129-es buszról.

Ott volt a gép.

Poros bőrnycereg.

A lámpa hiányzott róla.

A táska is.

Ősz lett, tél, ha arra jártam, nem voltam képes lebeszélni magam, hogy meg ne nézzem.

Lassacskán mindent leszedtek róla, csak a váz maradt.

A következő nyár elején, készültünk haza, ahogy utoljára átsiettem a hídon, nem tudtam megállni, hogy ne álljak meg előtte.

És ne érintsem meg.

Ez így kissé érzélgősen hangzik, nem is tudom, hogyan hangzik, de hát igen, érzélgős is, azért hangzik érzélgősen, mert érzélgős.

Még annál is brutálisabb, nosztalgikus.

Fogom a biciklivázat, rémes, kicsit megrázom, hátha lejön onnan, vagy valami lesz, nem jött le, nem lett semmi, mi lett volna, erősen tartotta az U-lakat.

Két év múlva, Berlinben járva elmentem a Storkwinkelhez, a lakásom elé, csak úgy.
Sírni.
Fölháborodni.
Azért, mert most már valaki más lakik ott, az én lakásomban.
Az én lakásom.
Leszálltam a buszról, a híd innenső oldalán.
A bicikli miatt.
Nem volt ott a váz.
Semmi.
Mi lett volna.
Nem semmi, mert az U-lakat megvolt.
Ennek tíz éve.
Pár hónapja megint megnéztem.
A lakat megvan.
Meddig bírja egy ilyen lakat?
Ki, meddig?

(2007. április 18.)

Szamódy Zsolt fotója